

Hồi 92

Hứng Thú Gặp Tri Kỷ
Ruổi Ngựa Trầy Thiên Long

B

ạch Vân Phi nói:

- Theo tử nghĩ bọn nhi nữ chúng ta thân phận và cá tính đôi khi giống nam nhi. Đối với chàng, tử ưu ái bấy nhiêu, thì sự yêu thương đối với muội cũng như vậy. Nhưng có một câu chuyện vô cùng rắc rối mà tử suy nghĩ hàng mấy tháng trời, vẫn chưa phân tích nổi. Nếu như chàng có một tình yêu chân thật thì chàng sẽ khổ sở trọn đời...

Này muội! Theo sự nhận xét của tử, nhi nữ ở trên thế gian này không thể nào gần gũi với nam nhi lâu dài được. Dù cho cô gái đó có quả tim sắt đá, hay cõi lòng nguội lạnh như mớ tro, hoặc những người trọn đời ở góa, cũng không thể kết bạn với một người con trai lâu dài được.

Do đó ta có một ý nghĩ. Vì ta đã thấy thế gian này đầy đầy những tấm thảm kịch "tình bạn hóa tình yêu", không thể nào tránh được... Như Lý muội, nếu không kết nghĩa trọn đời cùng chàng, thì nàng sẽ ở góa trọn đời. Đó cũng là điều mà Tô Phi Phụng sẽ làm. Chính tử cũng không muốn tiến thêm vào vòng lẩn quẩn nữa. Do đó tử suy cùng nghĩ cạn, cũng không hiểu kết cục sẽ ra sao?

Bạch Vân Phi nói đến đây ngưng bật, vì nàng nghe đau xót trào dâng đến cổ, một lúc lâu Bạch Vân Phi nói tiếp:

- Này! Muội nổi tiếng thông minh. Muội hãy nghĩ xem có lời lẽ nào mà khuyến dụ được tử tử chẳng? Như muội vui lòng bỏ những sự tị hiềm đối với tử, thì tử tử nguyện ở vậy suốt đời bên muội, theo tử hiểu...

Lam Tiểu Điệp thở ra một hơi dài áo não, đoạn nói:

- Tử tử, muội cũng rõ tử hiểu thấu sự khổ tâm của muội, nhưng e muội không đủ tài làm tròn lời ước ao của tử, nhưng muội sẽ cố gắng làm thử xem sao.

Bạch Vân Phi thở dài khoan khoái cầm lấy tay Lam Tiểu Điệp cười âu yếm và nói:

- Này, muội. Theo tử nghĩ, chúng ta nắm lấy tay nhau mà chạy xuống gành đá, để xem muội có giữ nổi tử lơ lửng giữa khoảng không chẳng?

Lam Tiểu Điệp mỉm cười áo não, cất giọng buồn bã đáp:

- Trong lòng muội hiện đang khổ sở đau buồn, không thể vận dụng chân khí, thì làm sao chạy được? Còn tử tử lại bị muội quấy rầy thì làm cách nào để bay nhảy đây?

Bạch Vân Phi cả cười, nàng vận dụng chân lực kéo Lam Tiểu Diệp chạy như bay xuống gành đá, và bảo:

- Không có gì! Khi chúng ta thoát chết, thì sự phiền não đau buồn không đáng kể.

Bạch Vân Phi nói xong, kéo Lam Tiểu Diệp nhảy từ trên cao xuống. Đứng xa nhìn về phía họ, tựa hồ thấy họ như hai nàng tiên từ cõi Thiên Thai hạ phàm. Hai người đẹp đứng sát bên nhau, từ trên cao hạ dần dần xuống đất.

Nguyên Bạch Vân Phi đã mất rất nhiều chân lực, cho nên không dám bay nhanh, mà chỉ lơ lửng như chiếc lá rụng nhẹ nhàng.

Khi hai người đã xuống mặt đất được một lúc lâu, Lam Tiểu Diệp thở dài nói:

- Tử tử! Thuật khinh công của tử tử đã vượt bậc, nếu tử tử chịu khó luyện tập Đại Ban Nhược Huyền Công thì trong vòng ba năm, tử tử có thể cai quản được hai môn phái.

Bạch Vân Phi mỉm cười, nói:

- Theo ta nghĩ, tình nghĩa chúng ta như tử muội, ví như tử tử có nói thế nào về muội, muội không để tâm cười tử tử chứ?

Lam Tiểu Diệp mỉm cười, nói:

- Nói gì thế? Tử tử nói lại muội nghe đừng ngại gì cả. Dù cho có tổn thương đến danh dự muội, muội cũng chẳng dám để lòng buồn giận tử tử!

Bạch Vân Phi cả cười đáp:

- Không phải việc này! Đây là câu chuyện mấy năm về trước của tử.

Mấy năm về trước tử có một chuyện vô cùng khó xử, mà ý của tử là phải đem cả thân thể này ra gán vác, không thể bỏ đi đâu được. Vì thế tử phải chọn võ học để giải quyết việc này. Tử đã cố công tìm một vài người để hỗ trợ và trao đổi võ học. Nhưng tiếc thay kẻ có chân tài thực học lại rất hiếm, nên tử không thể thực hiện được điều tâm nguyện và ý chí của mình.

Này muội! Muội có kỳ duyên linh hội được Quy Nguyên Mật Tập, một môn võ oai trấn giang hồ, có lẽ ít người địch lại. Nếu muội vui lòng hỗ trợ, thì hãy giúp tử trọn lời tâm nguyện. Không rõ muội nghĩ thế nào?

Lam Tiểu Diệp mỉm cười nói:

- Tử tử thông minh tuyệt trần, tài trí trác tuyệt, hơn kẻ thường thập phần. Nếu tử tử có lòng hâm mộ, thực là một điểm sáng cho giới vũ lâm. Muội có nề hà gì chút tài mọn mà không giúp đỡ cho tử được.

Bạch Vân Phi nói:

- Quý hóa thay! Muội có lòng giúp đỡ tở, khiến cho lòng tử vô cùng khoan khoái. Hôm nay tử sẽ đem câu chuyện năm nào ra bàn cãi cùng muội. Nếu muội xét ra có thể hành động được, thì chúng ta hãy thí nghiệm thử một lần xem sao?

Lam Tiểu Diệp im lặng. Cả hai vừa đi vừa nghĩ ngợi, phút chốc họ đã đi về đến Thiên Cơ Thạch Phủ.

Tam Thủ La Sát Phàn Tú Vỹ dắt Thần Ưng Trần Bảo và Tòng Vân cùng bốn tên tỳ nữ ra nghênh đón.

Cách mấy tháng qua, Lam Tiểu Diệp bận tâm vì niềm đau buồn khổ hận không chú ý đến những việc bên ngoài. Bấy giờ tinh thần nàng vững chãi trở lại, nên đưa mắt nhìn thấy bốn cô tỳ nữ đã lớn khá nhiều, cỏ cây hoa lá cũng vươn mình trở lại theo lớp thời gian, làm cho nàng ngạc nhiên vô kể.

Bạch Vân Phi thấy nàng sống sờ như vậy, nên cả cười và nói:

- Diệp muội! Chờ cho công việc hoàn tất, tử sẽ dắt vài người với Linh Hạc Huyền Ngọc mà tạo lập một cõi Bồng Lai tại thế. Lúc ấy chúng ta sẽ du ngoạn Cửu Châu, hay vào non cao núi thẳm trong lúc thừa nhân hưởng lạc thì thực không còn gì bằng.

Lam Tiểu Diệp được Bạch Vân Phi nói những lời khích lệ làm tâm trí nàng phấn khởi, bao nhiêu sự bức dọc đều tan biến, và cả cười nói:

- Muội nghĩ nỗi buồn khổ càng cứ mang, sự giận hờn càng dồn dập chúng ta. Muội là phận gái cút côi không cha mẹ, chẳng họ hàng, nhưng biết được chút ít võ công. Theo sự thiết lập thì tử tử sẽ làm Nữ Hoàng, muội sẽ làm Tể Tướng. Chúng ta tổ chức thành một Nữ Vương Quốc, sẽ cấm ngặt không cho một bóng người đàn ông nào lai vãng vào đây. Không cần biết họ hữu ý hay vô tình, chúng ta sẽ giết sạch... như giết loài chó sói tru đêm.

Bạch Vân Phi nghe nàng nói có vẻ rất thật tình, nhin không được bật cười khi, nói:

- Vậy ra nơi đây có loại chó sói tru đêm à?

Lam Tiểu Diệp cười to nói:

- Như giết loài quạ kêu sương. Vì lũ đàn ông lòng dạ gai góc đen bạc trừ loài sói rừng ra, chỉ có tiếng quạ kêu sương là so sánh với chúng được...

Hai người cười nói vang rân, làm cho Thần Ưng Trần Bảo then đỏ mặt, muốn rút lui mà chẳng tiện.

Cung nữ Tòng Vân thấy vậy cười to và nói:

- Công Chúa muốn tổ chức một nước Nữ Vương Quốc, theo ý tỳ nữ nghĩ thì nên đem Thần Ưng Trần Bảo khai đao trước nhất...

Lam Tiểu Diệp cười ngặt nghẽo nói:

- Trên đời này ta chưa ra hai người đàn ông, một là thân phụ của ta, hai là quản gia Trần Bảo.

Trần Bảo tuy biết họ nói đùa với nhau thôi, vị tất đã làm được. Nhưng lão là người sinh trưởng trong cung cấm, đối với chủ nhân luôn luôn giữ nghi lễ của hoàng triều, một lòng kính trọng vâng lời. Khi nghe Lam Tiểu Diệp nói, lão vội vàng quỳ mọp nói:

- Lão nô bái tạ nhị vị cô nương bố đức tha mạng sống cho kẻ hèn này!

Lam Tiểu Diệp cau mày khó chịu, ra hiệu cho lão đừng làm những trò như thế, đoạn nàng nói:

- Tỷ tỷ, muội nghĩ chúng ta tổ chức thành một nước Nữ Vương Quốc có lẽ vui lắm đấy...

Bạch Vân Phi đỡ lời, nói:

- Chuyện gì thông thả sẽ tính, hiện giờ ta hãy vào trong ngôi nghỉ, rồi sẽ đàm luận sau.

Lam Tiểu Diệp gật đầu ưng thuận. Cả hai cùng đoàn tùy tùng đi vào Thiên Cơ Thạch Phủ.

oOo

Nói về Mã Quân Vũ, sau khi rời khỏi Trùng Vân Nham, Thiên Cơ Thạch phủ. Trong khoảnh khắc chàng đã đi xa mười bốn, mười lăm dặm đường. Chàng dừng lại quay về ngọn Trùng Vân. Chàng nghe lòng mình như thổn thức âm thầm khó tả. Đã nửa năm rồi chàng cùng Lam Tiểu Diệp quấn quít bên nhau, một mối tình cảm chớm nở giữa hai người trong phút chốc đã tan tành như mây khói.

Trong lúc chàng trầm tư mặc tưởng, bỗng nghe sau lưng có tiếng thở dài não nuột, và một giọng nói rất quen.

- Không ngờ lại gặp nhau ở đây.

Mã Quân Vũ vội quay người lại, nhìn ra kẻ đối diện, làm chàng sững sờ đứng ngây người như tượng gỗ, đoạn nói:

- Ngọc Tiêu Tiên Tử ư? Sao cô nương lại đến đây?

Ngọc Tiêu Tiên Tử cười trong trẻo nói:

- Chính là ta đây! Cũng vì ngươi, mà không kể gì góc biển chân trời. Ta hứa với lòng ta sẽ cố tìm cho được.

Mã Quân Vũ điềm nhiên đáp:

- Cảm tạ cô nương có lòng nghĩ đến, lúc ở đỉnh Vạn Phật núi Nga Mi đã nhờ cô nương giúp đỡ. Lần thứ hai tại Quát Thương Sơn lại được cô nương mách giúp, lòng tôi lấy làm cảm kích vô cùng. Nhưng tiếc thay cô nương lại không chung một đường với tôi. Nhưng Mã Quân Vũ này nguyện lấy ba miếng võ thô sơ để đáp bồi ân sâu nghĩa cả.

Ngọc Tiêu Tiên Tử nói:

- Đây là những việc tình cờ, không phải tôi có ý giúp huynh đâu, nhưng huynh đã nói đến sự ân nghĩa, thì tôi có một chuyện rắc rối, muốn nhờ huynh đáp ứng, không biết có được chăng?

- Tôi sẵn sàng, cô nương muốn nói gì cứ bảo!

Ngọc Tiêu Tiên Tử nói:

- Người gấp chi lắm vậy? Thiên Long Bang Tổng Cuộc ở rất xa. Kim Bắc xa ngoài nghìn dặm, người phải cần ta dẫn đường. Nếu đi ròng rã gần hai tháng trời không biết đã đến tới đấy hay không.

Mã Quân Vũ nghe nói làm chàng nghĩ ngợi vô cùng. Chàng nói thầm:

“Có lẽ nàng nói đúng. Vả lại ta rất kém lịch duyệt trên chốn giang hồ, mà trên đường dài vạn dặm, những quỷ mưu âm kế của khách giang hồ làm sao ta rõ được hết. Còn cuộc hội tử kiếm chỉ còn nửa tháng là hết hạn mà ta lại không thuận thực lối bước đường đi, cũng là một trở ngại không nhỏ...”

Bởi nghĩ như thế Mã Quân Vũ đứng ngây người ra không đáp.

Ngọc Tiêu Tiên Tử thấy vậy mỉm cười và nói:

- Trong các giới võ lâm, rất nhiều người biết Thiên Long Tổng Cục ở Kim Bắc. Nhưng có ai biết Kim Bắc là ở vùng nào, rất ít người biết lối đi. Nếu như người không cần ta dẫn lộ, thì không biết bao giờ người đi đến Kim Bắc được...

Mã Quân Vũ vội vã hỏi:

- Vậy ra cô nương biết rõ chỗ ở của Thiên Long Bang à?

Ngọc Tiêu Tiên Tử cười to:

- Chuyện gì ta chẳng biết? Người thử hỏi xem khắp mặt giang hồ, nghe đến danh ta ai chẳng nể sợ... Nhưng than ôi! Đối với người, người xem ta là một kẻ tầm thường, thực là nhục cho ta lắm! Nhưng thôi ta chẳng nói làm gì!

Mã Quân Vũ cau đôi mày lười kiếm, nhăn nhó hỏi:

- Ta có nói gì đâu mà người phiền hà? Thiên Long Bang chắc là bí mật lắm phải không?

- Phải! Nhưng việc ấy đã có tôi lo, còn việc tôi yêu cầu khi này có được cùng chăng?

Mã Quân Vũ hiểu một phần nào lời nói của nàng, nên chàng cúi đầu nghĩ ngợi trong giây lát đoạn tiếp:

- Cô nương muốn nhờ tôi điều chi xin nói rõ ràng để tôi liệu xem có thể giúp đỡ được phần nào chăng? Chỉ sợ tôi không đủ khả năng. Chứ vừa phải thì tôi sẽ cố gắng giúp cô nương toại nguyện.

Ngọc Tiêu Tiên Tử mỉm cười nói:

- Nói ra đây không có gì là khó cả. Rất tiếc là lòng ta lại kỵ sự minh bạch từ nhỏ đến giờ, có lẽ là không thể trả lời được với chàng rồi. Chàng có rất nhiều người ngọc, những tiểu thơ đài các bầu bạn, còn ta chung thân chỉ là một mụ già xấu xí!

Mã Quân Vũ cả mừng, nói:

- Nếu như vậy không có gì đáng nói nữa, và ta cũng không có gì để giúp đỡ cô nương được. Vậy cô nương có cần gì nữa không cho biết, tôi còn có chuyện gấp về Kim Bắc.

Ngọc Tiêu Tiên Tử cười sắc súa, đoạn nói:

- Người bạn của tôi! Người tính nhầm rồi, ta có cầu người trợ giúp gì đâu? Mà ta chỉ cầu người đáp ứng, ta sẽ hết lòng bênh người một lần nữa...

Mã Quân Vũ cắt ngang:

- Thanh tình của cô nương xin ghi dạ, nhưng xét ra chưa cần lắm.

Nói xong Mã Quân Vũ toan quay người đi về phía trước.

Ngọc Tiêu Tiên Tử gọi giật lại:

- Dừng lại! Người đến Kim Bắc có phải muốn dự cuộc tử kiếm giữa chín môn phái của Thiên Long Bang chăng? Một người mà muốn lọt vào rừng gươm ư?

Mã Quân Vũ quay đầu lại nói:

- Chỉ làm trai bốn bể giang hồ, dầu thiên lao vạn khổ chẳng dám từ nan.

Ngọc Tiêu Tiên Tử cả cười, nói:

- Năm nọ Thiên Long Bang có mời ta tham dự, mặc dầu ta có lời từ chối khéo. Nhưng ta đã lẻn vào Thiên Long Bang để thám sát khắp mọi nơi. Tuy là không có gì bí mật cả, nhưng nơi đây nguy hiểm trập trùng. Nếu như người không cậy ta dẫn đường, thì không bao giờ người bước chân đến Tổng cục của Thiên Long Bang được.

Mã Quân Vũ trầm ngâm nghĩ ngợi, đoạn nói:

- Nếu như cô nương không còn bận điều gì, thì ta có lời yêu cầu cô nương giúp đỡ hướng đạo cho chuyến đi này. Mã Quân Vũ quyết chẳng quên...

Ngọc Tiêu Tiên Tử cười to nói:

- Như người có thích thú muốn ngao du thiên hạ, thì ta chẳng hẹp gì mà chẳng bầu bạn với người, dù phải ra đi đến góc biển chân trời. Trước mắt ta bấy giờ chín môn phải lớn kéo nhau lần lượt về Kim Bắc để luận kiếm với Thiên Long Bang, nếu có đi thì hãy nổi bước cho kíp.

Mã Quân Vũ kêu lên khoan khoái:

- Vậy chúng ta lên đường!

Câu nói của Mã Quân Vũ vừa thốt cực lớn, tựa hồ như sấm nổ vì chàng đã trút bỏ hết bao uất ức, đau buồn. Hào khí hùng phong của người trai đã nổi dậy trong lòng, làm chàng cao hứng cất bước rất nhanh đi về phía trước.

Ngọc Tiêu Tiên Tử nổi tiếng khinh công, nàng lướt nhanh như cánh én sà trên ngọn cỏ. Mã Quân Vũ lúc ở Thiên Cơ Thạch Phủ, chàng đã tu tập khinh công nên tiến bộ khá nhiều. Hai người trở thuật thần hành đi như bay biến.

Khi màn đêm bao phủ, họ đã rời khỏi Quát Thương Sơn khá xa...

Trên đất Giang Nam vào tháng Bảy mà khí trời còn nóng nực. Mặc dầu đêm Thu gió mát mẻ, mà hai người này mình mẩy đầm ướt mồ hôi, tựa hồ như họ dầm mưa trong đêm tối.

Ngày hôm sau, cả hai đã đến ranh giới xứ Kim Bắc, địa hạt của Thiên Long Bang.

Ngọc Tiêu Tiên Tử chỉ một đỉnh núi cao vọi nằm ở cách xa và nói:

- Chỉ còn độ năm sáu mươi dặm đường là chúng ta đến vùng cấm địa của Thiên Long Bang. Khi đến vùng cấm địa, người cứ theo dấu chân ta mà bước thì không ai ám toán được. Tô Bằng Hải đã trêu tức chín môn phái lớn, làm cho tứ phương hào kiệt tràn về Thiên Long Bang đông nghịt như kiến cỏ. Người hãy y theo lời dặn của ta mà thi hành kẻo mang họa...

Ngọc Tiêu Tiên Tử vừa nói đến đây, bỗng nghe vó ngựa đập dồn từ phía sau lưng họ tiến tới. Hai người quay đầu lại, thấy bốn gã tráng niên cười bốn con tuấn mã. Chỉ trong khoảnh khắc họ đến bên Mã Quân Vũ và Ngọc Tiêu Tiên Tử.

Gã đi đầu là một hán tử tuổi độ bốn mươi, bỗng nhiên ra hiệu cho cả bọn dừng lại, gã cả cười và vòng tay thi lễ nói:

- Xin quý vị cho hỏi đôi lời, có phải hai vị đến tham gia anh hùng đại hội chăng?

Ngọc Tiêu Tiên Tử vòng tay, cười đáp:

- Không phải! Quý vị có điều chi dạy bảo?

Gã hán tử đầu dọc nói:

- Có phải hai vị là môn hạ của chín môn phái lớn đấy chăng?

Mã Quân Vũ vội vã đáp:

- Tại hạ là đệ tử phái Côn Luân, tên là Mã Quân Vũ. Còn vị cô nương đây là Ngọc Tiêu Tiên Tử. Xin hỏi quý vị có phải quý vị là chấp sự của Thiên Long phiêu cục chẳng?

Gã hán tử đầu dọc nói:

- Chúng tôi là sĩ tốt tuần phòng, không dám tự xưng danh hiệu. Nếu hai vị không ngại thì chúng tôi xin mời lên ngựa...

Ngọc Tiêu Tiên Tử ngắt lời, cười lạnh lạnh nói:

- Lên ngựa không khó khăn gì! Nhưng không rõ quý vị đưa chúng tôi đi về đâu?

Gã hán tử đầu dọc nói:

- Tại hạ là người của Thiên Long Bang sai đi đón khách. Cô nương bất tất phải lo ngại, vì khi vào đến vùng này, chúng tôi có bốn phận phải đưa khách về đến Thiên Long tổng cộc, cho nên không dám chậm trễ. Nếu quý vị nhận thấy có thể tin chúng tôi được, thì xin mời lên ngựa...

Ngọc Tiêu Tiên Tử đã rõ giới luật rất nghiêm của Thiên Long Bang. Đối phương không bằng lòng nói thật, dù hỏi nữa cũng vô ích, nên nàng ngược mặt nhìn Mã Quân Vũ liếc mắt ngang, mỉm cười mà không nói gì cả.

Mã Quân Vũ thấy bốn tên đại hán, có hai tên rời yên ngựa để nhường cho chàng và Ngọc Tiêu Tiên Tử, nên suy nghĩ rất nhanh, đoạn đáp lời:

- Cám ơn người tiếp đãi. Người xưa có nói: "Cung kính chẳng bằng nghe lời."

Nói xong chàng vận dụng chân khí, nhảy nhanh lên yên ngựa, nhẹ nhàng hơn con én đậu cành mai.

Gã hán tử đầu dọc cười to, nói:

- Xin mời cô nương hãy lên yên, tại hạ sẽ đi trước hai bước dẫn lộ, nhị vị chậm chậm theo sau...

Gã nói dứt lời vội tra cương cho con tuấn mã lướt nhanh về phía trước. Ngọc Tiêu Tiên Tử lạ làng không kém, nàng nhún mình một cái đã ngồi trên yên ngựa, vội kéo cương giúp ngựa lướt nhanh về phía trước. Chỉ vút một đường roi, đã qua khỏi Mã Quân Vũ và gã đại hán đầu dọc. Mã Quân Vũ quay đầu lại thấy hai tên đại hán đã dừng ngựa ngó theo, làm chàng ái ngại không rõ chúng sắp dở trò gì.

Ngọc Tiêu Tiên Tử cố ý gò ngựa đợi chàng lướt đến ngang vai, vội hỏi:

- Nay Mã thiếu hiệp, người có biết chúng nói như thế với dụng ý gì không?

Mã Quân Vũ lắc đầu đáp:

- Chuyện gì thế? Không lẽ chúng dùng mưu ám toán chúng ta sao?

Ngọc Tiêu Tiên Tử cười ngặt nghẽo, nói:

- Dùng mưu ám toán? Không khi nào chúng làm thế. Có chăng là chúng dụng ý hiểm độc khác, sợ ám toán chúng ta không thành. Nay thiếu hiệp! Hôm nay chính người đưa ta đến đây, ta chỉ sợ là trốn không thoát vận kiếp này.

Mã Quân Vũ giật mình, cau mày hỏi gắt:

- Cô nói gì lạ thế? Không lẽ chúng đưa bọn mình vào huyết địa để dễ bề hạ thủ, phải vậy chăng?

Khi Mã Quân Vũ vừa nói dứt lời thì tên đại hán đầu dọc đã lướt vó ngựa nhanh vượt qua khỏi hai người...

Ngọc Tiêu Tiên Tử cười đáp:

- Dùng phương pháp gì đối phó, tôi nghĩ mãi chưa ra. Chúng có cơ mưu thế nào cũng không qua nổi cặp mắt của tôi. Đó chẳng qua là cái trò quỷ hoặc để phá chúng ta thôi.

Mã Quân Vũ bỗng nhường đôi mày kiếm, vui vẻ nói:

- Chắc chắn như thế. Thực cô nương kiến thức hơn ta thập bội.

Gã đầu dọc hán tử phi ngựa như gió, hai người cũng giục ngựa chạy cực nhanh. Trong phút chốc họ đã đi ngoài mười dặm đường.

Bỗng gã hán tử quay đầu lại nói to:

- Qua khỏi hang núi này là trạm thông báo, ở đấy sẽ có người tiếp đãi hai vị...

Nói xong gã giục ngựa chạy nhanh vào vách núi, nơi này quả thực có một con đường quanh khúc khuỷu quanh co. Chỉ trong phút chốc, gã cách hai người trên bảy, tám trượng.

Mã Quân Vũ nhìn thấy địa thế ngặt nghèo làm cho chàng lo sợ.

Nguyên hai bên là vách đá đứng cao thẳng tắp, con đường độc đạo nằm giữa rất hẹp, chỉ vừa lối ngựa đi. Ví như có người mai phục, lăn một tảng đá từ trên đổ xuống thì dù cho kẻ đi đường võ công tài giỏi bậc nào cũng không thể thoát khỏi cái chết nát thân, không còn một chỗ nào né tránh được.

Nhưng Ngọc Tiêu Tiên Tử vẫn cười vui vẻ, nàng nói to:

- Thiếu hiệp hãy cẩn thận!

Nàng nói vừa dứt lời là nàng thúc ngựa đi sát con tuấn mã của gã hán tử dẫn đường. Gã thúc ngựa chui vào trong hang núi.

Mã Quân Vũ nhìn thấy Ngọc Tiêu Tiên Tử giục ngựa đi vào hang núi, chàng cũng vội vã giục ngựa đi nhanh theo sau.

Ba người đi nối đuôi nhau, lúc quanh lúc thẳng, họ chẳng rời nhau nửa bước. Ngọc Tiêu Tiên Tử đã sớm phòng bị. Nàng sợ tên hán tử giở trò ám hại nên nàng đứng kê bên, khiến gã chẳng làm gì được.

Gã hán tử hình như rõ ý đối phương, nên gã thả lỏng dây cương giục ngựa tiến nhanh về phía trước. Ngọc Tiêu Tiên Tử chẳng kém. Gã đi nhanh bao nhiêu, Ngọc Tiêu càng bám sát bấy nhiêu. Chỉ trong phút chốc họ đã đi sâu vào khe núi trên ba bốn dặm đường. Càng tiến sâu vào càng hiểm trở thập phần, vách đá dựng đứng, lối đi càng hẹp, càng gồ ghề.

Mã Quân Vũ đi sâu vào khe núi, chàng dần dần bớt lo sợ vì lấy lại sự bình tĩnh rất nhiều. Chàng nhủ thầm:

“Trước mắt ta lối đi chỉ non ba trượng, hai bên vách đá thẳng tắp, không lo gì có kẻ mai phục để ám hại được...”

Trong khi Mã Quân Vũ đang suy nghĩ chưa dứt bỗng nghe gã hán tử cất tiếng cười to vang dậy và nói:

- Trước mặt chúng ta có một đoạn đường ngắn bị dòng suối chảy ngang qua, nên ngập lụt và lầy lội. Vậy tôi qua trước, hai vị tạm chậm lại vài bước, để tôi qua trước rước quý vị...

Hắn nói xong giục ngựa chạy nhanh về phía trước.

Ngọc Tiêu Tiên Tử cười lạnh lạnh nói:

- Không cần nhọc công như thế! Chúng ta cùng đi một lượt!

Nàng vừa nói xong, giục ngựa đuổi theo trang hán tử. Mã Quân Vũ chẳng kém, phi ngựa đuổi theo hai người. Người này cách người kia non một trượng, vừa tầm phe phẩy của cái đuôi ngựa. Cả ba gắng sức đuổi theo nhau. Gã đại hán hưởng đạo cố gắng thúc ngựa chạy rất nhanh, phúc chốc gã đã tách rời hai người hơn ba trượng.

Ngọc Tiêu Tiên Tử đã hiểu rõ mọi việc, nên nói to:

- Này thiếp hiệp! Chúng ta trúng nguy kế của hắn rồi, hãy đuổi theo cho mau...

Hai người đuổi theo gần kịp gã đại hán hưởng đạo, nhưng đôi tuần mã vì đi rông rãi cả ngày, chúng thở hồng hộc, càng lúc chậm dần, tựa hồ như chúng sợ sệt chuyện gì. Đồng thời con tuần mã của gã đại hán hưởng đạo cũng hí lên vang dậy và đi chậm lại.

Ngọc Tiêu Tiên Tử là một người từng trải, lịch duyệt khắp giang hồ, những chuyện quỷ hoặc gian manh, làm sao qua khỏi sự nhận xét tế nhị của nàng. Bây giờ đôi ngựa bỗng nhiên hí lên và đi chậm lại, nàng đoán là phía trước có gì nguy hiểm, hoặc có chuyện gì không may sắp xảy ra, cho nên nàng quay đầu sang Mã Quân Vũ nói:

- Này thiếu hiệp, ta có cảm giác đôi tuần mã này có vài điểm quái dị. Chúng ta hãy xuống ngựa lục soát một lúc xem sao. Ta nghi chúng dùng ám kế gì đây.

Mã Quân Vũ vội vàng xuống ngựa cùng Ngọc Tiêu Tiên Tử đi quan sát cùng khắp. Rốt cuộc chẳng tìm ra tông tích gì cả, chàng và Ngọc Tiêu Tiên Tử lấy làm kinh ngạc vô cùng.

Nguyên khoảng đường hẹp này, có một đoạn dài toàn là cỏ tươi xanh mượt. Nhưng đoàn ngựa vừa dẫm chân lên bãi cỏ tựa hồ như đứng trên nệm bông, càng đứng lâu càng lún xuống.

Mã Quân Vũ quan sát lại lần nữa, nhận rõ bãi cỏ này thực kỳ lạ, tựa hồ như chiếc võng đưa. Chàng chưa kịp suy nghĩ gì thì gã đại hán hướng đạo cất tiếng cười sặc sụa và gã dừng ngựa lại phía trước.

Mã Quân Vũ thấy vậy vội vàng nhảy lên yên ngựa, giục nó buông cương lướt nhanh qua Ngọc Tiêu Tiên Tử, cố chạy đến bên gã đại hán.

Ngọc Tiêu Tiên Tử cả kinh hét to:

- Đây thiếu hiệp! Sự thể càng khó khăn nguy hiểm, ắt chúng ta lầm mưu của chúng. Thiếu hiệp hãy trở lại mau lên để luận bàn, đừng gây sự với hán mà thiệt thân...

Nói xong, nàng giục ngựa chạy theo họ Mã. Khi nàng đi được vài trượng, bỗng thấy mặt đất rung rinh. Đôi chân con tuấn mã của nàng lún sâu xuống đất độ chừng ba tấc.

Ngọc Tiêu Tiên Tử hoảng sợ hét to:

- Thiếu hiệp hãy coi chừng! Hãy đề phòng!

Con tuấn mã của Quân Vũ cũng bị lún sâu xuống mặt cỏ. Chàng cười gay gắt, cau đôi mày lưỡi kiếm ngó thẳng tên đại hán hét to như sấm:

- Ta không ngờ Thiên Long Bang danh tiếng vang rền, lại có những hành động nhỏ nhen đốn mạt như thế. Ta cố chờ đợi các người giở thủ đoạn...

Chàng chưa dứt lời, con tuấn mã bỗng chúm đầu về phía trước la hí vang dậy. Đồng thời chàng nghe gã đại hán cười nắc nẻ, và con tuấn mã của gã cũng ngã về phía trước. Mã Quân Vũ nổi giận xung thiên. Chàng nhún mình như cánh én phi nhanh qua lưng con tuấn mã của gã đại hán, đôi chân chàng kẹp chặt lấy yên ngựa. Tên đại hán dẫn đường cũng nhanh nhẹn khôn thể tả. Khi Mã Quân Vũ vừa phi thân qua lưng ngựa thì gã đã nhảy xuống yên.

Mã Quân Vũ hét to:

- Người trốn đâu cho khỏi?

Vừa nói xong thì chàng đã nhảy đến lưng tên đại hán, thuận tay ôm chặt cổ gã siết mạnh. Mặc dầu bị vướng vào vòng tay của Mã Quân Vũ, nhưng tên đại hán vẫn cười sặc sụa không thôi. Hai con tuấn mã mất chủ la hí vang dậy. Chúng chạy được vài bước về phía trước, bỗng nhiên hí lên những tiếng thê thảm rồi cả hai từ từ chìm hẳn xuống đất. Mã Quân Vũ quay lại thấy thế thì chàng đoán hiểu được phần nào. Vì bãi cỏ này là một ao bùn rộng thênh thang vô tận, nước rút đã lâu ngày chỉ còn lại bùn sinh và cỏ phủ trên mặt, làm cho người ta lầm tưởng đấy là một con đường đi êm chân. Không ai có thể ngờ được đây là một

vũng bùn "lấp vũng" không chân, khi rơi xuống sẽ chìm lỉm, không rõ nó nhận chìm mấy mươi thước mới đến đáy. Hai con ngựa vùng vẫy một hồi chìm lỉm mất dạng.

Ngọc Tiêu Tiên Tử thấy vậy cả kinh kêu to:

- Này Mã thiếu hiệp! Mau bỏ gã đó, chạy nhanh kéo chết chìm...

Mã Quân Vũ nghe tiếng gọi, vội vận chân khí vào hữu chưởng đẩy mạnh vào lưng tên đại hán. Tên đại hán không phòng bị nên không chống trả kịp, chỉ rú lên một tiếng thê thảm, mắt, mũi, tai, miệng của gã trào máu ra như suối, vì gã vừa bị chưởng phong của Mã Quân Vũ đánh vào huyết đạo. Sấn cơn bức tức, Mã Quân Vũ ôm thây tên đại hán ném về phía trước. Thân hình gã như hòn đá nặng từ từ chìm lỉm xuống ao bùn, chỉ trong nháy mắt đã mất dạng mất hình. Chàng nhìn thấy cảnh tượng quá hãi hùng, chàng đứng ngây người ra như tượng gỗ, mà chàng không hay đôi chân chàng đã lún xuống mặt bùn khá sâu. Bỗng nhiên một làn gió nhẹ bay hất vào người chàng. Ấy là Ngọc Tiêu Tiên Tử phi thân đến bên chàng, và chớp lấy vài giây Mã Quân Vũ nói rất nhanh:

- Thiếu hiệp mau vận chân khí để tôi giúp cho thoát khỏi vũng bùn, mau lên...

Trong lúc bất thần Mã Quân Vũ vội vã vận chân khí vừa xong, thì thân mình chàng như hổng lên mặt đất và bị đẩy mạnh vào bờ trên bảy tám trượng.

Bỗng nhiên chàng nghe Ngọc Tiêu Tiên Tử rú lên một tiếng thất thanh, vì nàng dùng quá sức lực để đẩy chàng lên trên, nên đôi chân bị lún xuống bùn rất sâu không rút lên được. Tuy gặp hoàn cảnh vô cùng nguy ngập, Ngọc Tiêu Tiên Tử cũng lấy được sự bình tĩnh, vội lên tiếng vui vẻ cố trấn an Mã Quân Vũ, nàng nói:

- Này thiếu hiệp! Thiếu hiệp hãy dang ra xa, vũng bùn này khác hẳn loại bùn bình thường. Người địa phương đặt cho nó cái tên là sinh lấp vũng, vì nó sâu vô tận không bao giờ tìm đến đáy, hễ càng động dẩy nó càng chìm sâu. Thiếu hiệp hãy dang ra xa cho mau...

Mã Quân Vũ nhìn thấy cơ sự xảy ra, hồn vía bay tận mây xanh. Chàng bàng hoàng sửng sốt như người nằm mộng. Nếu không có Ngọc Tiêu Tiên Tử thì giờ này chàng đã bỏ xác dưới vũng sinh lấp vũng. Đành rằng sự sống chết đối với chàng không đáng kể vào đâu. Nhưng hành động của Ngọc Tiêu Tiên Tử vừa rồi khiến chàng vô cùng khâm phục và yêu mến vô hồi. Nhưng chỗ chàng đứng lại khuất chỗ Ngọc Tiêu Tiên Tử té lúc nãy.

Về phần Ngọc Tiêu Tiên Tử, sau khi rơi xuống vũng sinh, nàng nhoi tới nhoi lui mấy lượt nên đã chìm xuống đến hông, mà Mã Quân Vũ lại im lặng, không rõ sự thế ra sao. Sấn hòn đá còn nằm trên bãi cỏ, nàng nhặt ném về phía chàng và gọi to:

- Thiếu hiệp ở đâu?

Mã Quân Vũ vội chạy lên phía vách đá cao ngó xuống thấy rõ nàng đang nằm ngang trên bãi cỏ. Vì Ngọc Tiêu Tiên Tử suy tính sức nặng của con ngựa đứng trên bãi cỏ không

chìm, thì sức nặng của nàng có thể nằm trên bãi cỏ mà không sợ gì cả. Do đó nàng mới nhoi lên và cất tiếng hỏi Mã Quân Vũ.

Mã Quân Vũ thấy rõ nàng đang nằm, vội hỏi to:

- Tỷ tỷ có sao không?

Ngọc Tiêu Tiên Tử vui vẻ đáp:

- Vũng bùn này toàn là sinh lấp vũng, nó lung lay như đùa vũng. Nếu nhúc nhích nó sẽ chìm sâu dưới đáy. Giận thay, ta kém suy nghĩ, bị người ta đưa vào tình thế bí. Trừ phi biết bay mới thoát khỏi nơi này. Mã thiếu hiệp. Chính nơi này là mồ chôn sống chúng ta.

Mã Quân Vũ buồn rầu nhưng gượng cười nói:

- Tuy không thoát khỏi vũng sinh lầy nguy hiểm này, nhưng tôi cố tận lực bình sanh tìm mưu kế, may ra thoát khỏi nơi này. Chẳng lẽ ngồi đây mà đợi chết sao?

Ngọc Tiêu Tiên Tử mỉm cười, đoạn cất giọng điềm đạm nói:

- Thế à? Người đã nói với ta sống chết là lẽ thường, người đã vội quên ư? Hôm nay người sợ chết lắm sao?

Ngọc Tiêu Tiên Tử cười nói như người vô sự, không đượm vẻ lo âu hay sợ sệt trước cái chết chỉ kề trong gang tấc.

Mã Quân Vũ gượng cười nói:

- Cái chết tuy không đủ sợ, nhưng cái chết phải cho hợp lý hợp tình. Chẳng lẽ chết tại vũng sinh tức tử này. Tôi không thể nào bó tay chịu được.

Ngọc Tiêu Tiên Tử mỉm cười nói:

- Ta không muốn người rời khỏi nơi đây dù một bước. Ta sợ một bước chân sai, thì không còn cơ hội nào nữa để đào sanh. Vậy ta cho người biết, yêu cầu người thận trọng giữ mình. Giữa lúc thập tử nhất sanh này, không thể nào tính gấp được, hãy từ từ mà toan tính lại...

Mã Quân Vũ bực bội vô cùng, chàng nói nhanh:

- Ngọc Tiêu Tiên Tử cô nương! Chẳng lẽ chúng ta ngồi yên đây mãi hay sao?

Ngọc Tiêu Tiên Tử vui vẻ đáp:

- Đành chịu như thế! Chứ còn cách nào khác hơn nữa?

Ngọc Tiêu Tiên Tử mặt không đổi sắc, cười như hoa nở, không lộ chút gì lo sợ sự chết chóc sẵn dành trong gang tấc. Mã Quân Vũ nóng lòng như đốt, thấy nàng bình tĩnh như vậy làm chàng cảm phục vô ngần. Nhưng tình thế trước mắt rất ngặt nghèo, không lẽ để nàng nằm yên dưới vũng bùn chờ chết. Tâm dạ chàng rối bời, không tìm được cách gì để cứu nàng, ngoại trừ biết bay mới cứu nàng khỏi ao bùn lấp vũng.

Bỗng nhiên chàng thấy Ngọc Tiêu Tiên Tử rút trong lưng ra một cây ngọc tiêu và kèn lên môi thổi một điệu nhạc hòa hài vui vẻ như khúc hát Phụng Hoàng Phi Vũ, không gợn một tí âm thanh của người đang ngộ nạn...

Vì muốn cứu Mã Quân Vũ nên Ngọc Tiêu Tiên Tử mới rơi xuống ao bùn, và nàng có cảm tưởng mình đã chiến thắng được cảm tình của chàng họ Mã. Mặc dù trong lúc thập tử nhất sinh, nàng cũng hả hê và khoan khoái nên mới thổi lên một khúc điệu hòa hài. Nhưng, khúc nhạc vui này không làm vui lòng chàng họ Mã, mà trái lại Quân Vũ nghe như muôn ngàn mũi tên châm chích vào người.

Chàng khổ sở bực tức nên la to:

- Tỷ tỷ! Đừng thổi nữa, tôi chịu không nổi đâu, tỷ hãy để tôi suy nghĩ tìm cách cứu tỷ thoát khỏi nơi này!

Có tiếng đáp lại của Ngọc Tiêu Tiên Tử từ ao bùn dội đến, một giọng cười êm ả hồn nhiên, nàng nói:

- Đừng lo nghĩ vô ích! Cuộc đời ta đau buồn vui khổ đã đủ rồi. Hôm nay là ngày khoan khoái nhất đời, còn gì nữa mà không hoan lạc. Người hãy vui vẻ lắng nghe ta, ta sẽ thổi lên một điệu Tự Tình Khúc êm ả và vui tươi...

Mã Quân Vũ là một người giàu tình cảm, nghe Ngọc Tiêu Tiên Tử cười nói trước cái chết mà nàng coi như trò đùa, khiến cho lòng chàng vô cùng cảm động. Bao nhiêu nhiệt huyết xung lên tận não quan, chàng không thể yên lặng được nên gào to như sấm:

- Tỷ tỷ vì muốn cứu tôi mà rơi xuống bùn, nếu tôi không cứu được tỷ tỷ hôm nay, thì tôi sẽ nhảy xuống ao bùn cho trọn vẹn...

Nói đến đây, Mã Quân Vũ nhắm hướng ao bùn lấp vũng chạy rất nhanh, toan nhào xuống đấy tự tử.

--- oOo ---